

Arrest

nr. 312 163 van 30 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
 vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. LAURENT**
 Mont Saint-Martin 22
 4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 3 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 juni 2023 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 juni 2023 om internationale bescherming. Op 26 april 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 april 2024 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent Pashtoun van etnische afkomst en je bent sjiietisch moslim. Je bent 17,5 jaar oud. Je bent afkomstig van het dorp Shahistakhel in het district Kot, provincie Nangarhar.

Je broer S. (...) werkte sinds tweeënhalf jaar bij het leger. Hij kwam tijdens het uitoefenen van zijn job om het leven bij een gevecht in de provincie Ghazni. Zijn lichaam werd naar huis gebracht voor de begrafenis, zo kwam men in je dorp te weten over de job van je broer. Twee dagen na de dood van je broer kwamen gemaskerde talibs bij jullie thuis langs. Ze vroegen aan je moeder om jou te overhandigen, zo niet zouden ze je de volgende keer meenemen onder dwang. Je moeder loog dat je niet thuis was. Op vraag van je moeder regelde je maternale oom diezelfde dag nog je vertrek. Je reisde via Iran naar Turkije.

Een maand na je vertrek kwamen de taliban opnieuw bij jullie thuis vragen waar je was. Na twee maanden kwamen ze opnieuw vragen naar jou. Drie tot vier maanden na de dood van je broer ging je moeder met je broers en zus bij je maternale ooms wonen, eveneens in Shahistakhel. Je familie wordt daar nog steeds lastiggevalen door de taliban.

Je verbleef vijf jaar illegaal in Turkije en werkte er in verschillende fabrieken. Toen de Turkse autoriteiten Afghanen deporteerden en toen je een zekere som geld gespaard had reisde je verder naar Europa. Je kwam aan in België op 22 juni 2023 en je deed de volgende dag een verzoek om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je problemen met de taliban omdat je broer bij het leger werkte en omdat je sjiiet bent. Voorts haal je aan dat je in België tijd kan doorbrengen met een vriend of vriendin, dat je je haarstijl kan kiezen en naar de bioscoop kan gaan.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: een opleidingscertificaat, legerbadge, rijbewijs, werkdocument en acht foto's van je broer S. (...), een foto van S. (...) samen met jou, een foto van je overleden vader, een envelop, twee brieven van je leerkracht in België en kopieën van twee werkdocumenten van S. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolgd te worden door de taliban. Omwille van onderstaande redenen slaag je er echter niet in deze terugkeervrees aannemelijk te maken:

1. Je legt geen enkel begin van bewijs ter staving van jouw identiteit neer. Nochtans is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in het verzoek om internationale bescherming en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Je verklaring dat je je taskara onderweg naar Turkije verloor en dat je geen foto van dit documenten hebt is een niet-aannemelijke bewering zonder begin van bewijs (NPO, p. 5). Hoewel je in Afghanistan naar school ging tot de zesde klas kan je geen enkel schooldocument voorleggen (NPO, p. 5-6).

Het ontbreken van een identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot jouw asielrelaas, daar je ons geen sluitend zicht geeft op wie je bent en waar je vandaan komt.

2. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolgd te worden omwille van het profiel van je broer S. (...), die bij het leger werkte.

2.1. Je slaagt er echter niet in op overtuigende wijze aan te tonen dat je broer bij het leger werkte op basis van onderstaande elementen:

- Je legt geen enkel document voor dat jullie familieband aantoont. Je legt enkel een foto voor waarop jij en S. (...) te zien zouden zijn (stuk 6), maar het betreft een foto van kinderen, waardoor de gelijkenis met jou en met S. (...) niet op objectieve wijze vastgesteld kan worden. Je verklaart dat S. (...) 25 jaar oud was bij zijn overlijden en dat jij toen 11 of 12 jaar oud was (verklaring DVZ, punt 18 en fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op basis van de fysieke kenmerken lijkt het leeftijdsverschil van de jongens die jij als jezelf en S. (...) identificeert op de foto echter aanzienlijk minder dan 13 jaar. Je verklaart dat andere foto's van jou samen met S. (...) verloren gingen is vaag en niet overtuigend (NPO, p. 15).
- Op de neergelegde documenten is aangegeven dat S. (...) deel uitmaakte van de commando's (zie vertalingstukken nr. 4). Je legt ook een foto neer van S. (...) in een uniform met het insigne van commando (stuk 5, foto van man in uniform met rozen op achtergrond). Dit stemt niet overeen met je verklaring dat S. (...) zou transfereren naar de commando's, dat hij een opleiding kreeg maar dat hij overleed voor de transfer (NPO, p. 14).

2.2. Zelfs indien jouw broer werkzaam was bij het leger, dient het volgende opgemerkt te worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

- Uit jouw verklaringen blijkt dat S. (...) om het leven kwam tijdens een gevecht bij het uitoefenen van zijn job (NPO, p. 10). Een of twee collega's van hem kwamen toen ook om. Hieruit blijkt dat S. (...) gesneuveld is in combat en dat hij niet het slachtoffer was van persoonsgerichte vervolging.
- Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen geloofwaardige dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van persoonsgerichte vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.
- Ook wat betreft jouw eigen problemen of de problemen van jouw familieleden, overtuigen jouw verklaringen niet:

Je verklaart dat de taliban dachten dat jij en je familie voor de overheid werkten omdat je broer voor het leger werkte en jij rondliep met hem toen hij met vakantie kwam (NPO, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat de taliban een jongen van 11 of 12 jaar ervan zouden verdenken voor de overheid te werken louter omdat hij soms rondliep met zijn oudere broer, die voor het leger werkte.

Je verklaart dat de taliban jullie huis wilden binnenkomen toen ze naar jou kwamen vragen kort na de dood van je broer, maar dat ze niet mochten binnenkomen van je moeder (NPO, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat leden van een groepering zoals de taliban zich zouden laten tegenhouden door een vrouw.

Je verklaart dat de taliban aan je moeder vroegen om jou te overhandigen op een goede manier, zo niet zouden ze je de volgende keer onder dwang meenemen (NPO, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de taliban dit op dergelijke wijze zouden aankondigen, zo kondigden ze immers op duidelijke wijze aan dat je in de problemen zat en boden ze je tegelijk een kans om te ontsnappen. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd jouw weinig aannemelijke verklaring niet vergoelijken.

- Je bewering dat je enkele dagen na de begrafenis van je broer Afghanistan verliet en dat je toen 11 of 12 jaar oud was overtuigt niet (NPO, p. 9). Je verklaart dat je op het moment van het onderhoud 17,5 jaar oud bent en volgens toegevoegde vertaling van de door jou neergelegde documenten overleed S. (...) op 8 oktober 2018, waaruit volgt dat je inderdaad 12 jaar zou geweest zijn bij vertrek (NPO, p. 6). Je verklaart dat je na een reis van een week door Iran aankwam in Turkije, bijgevolg zou je 12 jaar geweest zijn bij aankomst in Turkije (verklaring DVZ, punt 34). Op de foto die je neerlegt van jezelf van toen je pas in Turkije aankwam

zie je er echter aanzienlijk ouder uit dan een jongen van 12 (NPO, p. 17). Je bewering dat je groot bent en dat je vroeger niet veel afgezien hebt overtuigt niet. Deze foto, samen met het feit dat je geen stukken neerlegt ter staving van je beweerde langdurige verblijf in Turkije, ondermijnt de geloofwaardigheid van je bewering Afghanistan als twaalfjarige verlaten te hebben kort na je broers overlijden in 2018.

- Je haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou en jouw familie in de periode die volgde. Je verklaart dat de taliban de hele familie doden van een persoon die voor de overheid werkte (NPO, p. 14). Desondanks bleven je moeder, broers en zus in je eigen dorp wonen en deden de taliban de eerste maanden na je vertrek niets meer dan bij jou thuis komen navragen naar jou (NPO, p. 12). Daarna verhuisde je familie naar je ooms, maar die wonen in hetzelfde dorp, waaruit volgt dat ze daar makkelijk gevonden zouden kunnen worden. Momenteel komen de taliban niet meer naar jullie huis, maar zouden ze wel rondvragen naar jou (NPO, p. 12). Je geeft aan dat de taliban om het even wat kunnen doen met jouw familie, maar dat ze momenteel niets kunnen doen omdat je familie zich bij jouw maternale ooms verbergt (NPO, p. 14). Uit je verklaringen blijkt echter dat je moeder samen met de buurvrouwen zit en praat, waaruit blijkt dat ze niet ondergedoken leeft (NPO, p. 14). Voorts komen de taliban soms bij het huis van je ooms aankloppen, stellen ze vragen en slaan ze, zo zeg je (NPO, p. 14). Hoe ze erin slagen je familie te slaan terwijl je aangeeft dat je moeder en de vrouw van je oom de deur nooit opendoen als de taliban aankloppen is onduidelijk (NPO, p. 14). In elk geval, als de taliban daadwerkelijk de intentie hebben om de hele familie van een persoon die voor de overheid werkte te doden, is het geenszins aannemelijk dat ze gedurende jaren – S. (...) overleed volgens de voorgelegde documenten in 2018 – niet verder zouden gaan dan navraag doen naar jou, op de deur kloppen en je familie slaan. Je haalt bijgevolg geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je toont niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

3. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je problemen omdat je sjiïet bent (NPO, p. 12-13). Je slaagt er niet in aannemelijk te maken dat je een risico op vervolging loopt omwille van je religie op basis van onderstaande elementen:

- Het CGVS merkt op dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eerst verklaarde soenniet te zijn, waarna je je verklaring aanpaste en zei dat je sjiïet bent (verklaring DVZ, punt 9). Je bewering dat je eerst een fout maakte en later pas dacht dat jullie sjiïeten zijn overtuigt niet (NPO, p. 7). Volgens toegevoegde informatie is de overgrote meerderheid van de Pashtounen soennitisch moslim. Je verklaart dat je Pashtoun bent, dat de meeste mensen in je regio soennieten zijn en dat er een groot verschil is tussen soennieten en sjiïeten. Dat jij er in deze context niet spontaan aan dacht dat je sjiïet bent is opmerkelijk.

- Gezien je familienaam M. (...) is kan aangenomen worden dat je tot de gelijknamige stam behoort. Deze stam is volgens informatie waarover het CGVS beschikt echter niet een van de Pashtounse stammen waarvan geweten is dat ze sjiïtische stamleden hebben (zie COI FOCUS AFGHANISTAN De positie van niet-Hazara sjiïtische minderheden na de val van de Afghaanse Republiek). Volgens toegevoegd rapport over de stam M. (...) zijn stamleden soennitische moslims. Dit roept, net zoals bovenstaand element, twijfels op met betrekking tot de geloofwaardigheid van je religie.

- Zelfs indien je effectief sjiïet bent moet het volgende opgemerkt worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan. De positie van niet-Hazara sjiïtische minderheden na de val van de Afghaanse Republiek van 30 januari 2024 (zie administratief dossier) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)), blijkt dat sjiïeten in Afghanistan gevisieerd kunnen worden. Er zijn echter geen aanwijzingen dat de Taliban een beleid voert dat specifiek tegen sjiïeten gericht zou zijn. Sjiïeten, bij uitstek Hazara's, kunnen te maken krijgen met intimidatie en discriminatie vanwege Talibanleden. ISKP pleegde frequente en grootschalige aanslagen tegen vnl. Hazara-doelwitten. Deze aanslagen vonden plaats in de grote steden en waren gericht op stadsdelen waar in hoofdzaak personen van Hazara-origine verblijven. Sjiïeten die tot andere bevolkingsgroepen behoren kunnen hierbij ook het slachtoffer zijn. Uit de informatie blijkt dus niet dat alle sjiïeten op dezelfde manier gevisieerd worden. Het risico om het slachtoffer te worden van vervolging moet individueel beoordeeld worden en hangt onder meer af van de mate waarin ISKP operationele capaciteit heeft in de regio van de verzoeker, waarbij stedelijke wijken met een Hazara-meerderheid bijzonder kwetsbaar zijn.

Uit jouw verklaringen komt naar voren dat je afkomstig bent uit het dorp Shahistakhel, district in de provincie Nangarhar. Uit de aanwezige informatie blijkt niet dat in deze regio vervolging van sjiïeten plaatsvindt door de

Taliban, noch dat hier sprake is van een patroon van aanslagen of andere acties van ISKP tegen sjiitische doelwitten.

Rekening houdend met bovenstaande en met het feit dat uit het geheel van de aanwezige informatie blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin sjiieten in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun religie, kan niet gesteld worden dat je een gegronde vrees voor vervolging door ISKP of de Taliban dient te koesteren louter omdat je het sjiitische geloof aanhangt. Je brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt.

- Je maakte tijdens je onderhoud bij de DVZ geen enkele melding van een vrees bij terugkeer omwille van je religie (vragenlijst CGVS d.d. 12/12/2023). Nochtans had dit onderhoud plaats ruim twee jaar na de machtsovername door de taliban en kan verwacht worden dat je toen reeds op de hoogte was van problemen, als er daadwerkelijk sprake is van vervolging van sjiieten in jouw dorp, waar de helft van de bevolking sjiiet is volgens jouw verklaringen.

- Gevraagd wat voor problemen je zou hebben omwille van je religie, zeg je slechts vaagweg dat de meeste taliban soennieten zijn, dat er een groot verschil is tussen soennieten en sjiieten en dat de taliban in de overheid tegen sjiieten zijn (NPO, p. 12). Je geeft aan dat je familie niet buiten kan komen en niet openlijk kan zeggen dat ze sjiieten zijn, maar eerder tijdens het onderhoud verklaarde je dat je broers niet buiten mogen komen omdat de taliban denken dat jullie allemaal voor de overheid werkten (NPO, p. 10). De vaststelling dat je je verklaring aanpast doorheen het onderhoud tast je geloofwaardigheid aan.

- Gevraagd hoe de helft van je dorpingen, die sjiieten zijn, het nu stellen, zeg je vaagweg dat ze niet zoals vroeger zijn (NPO, p. 13). Gezien je wekelijks contact hebt met je oom kan verwacht worden dat je meer concrete informatie zou kunnen verschaffen als er sprake is van vervolging van sjiieten in je dorp (NPO, p. 5). Je geeft slechts aan dat ze hun religie niet meer kunnen praktiseren in de moskee in het dorp en dat mensen lastiggevallenen worden in het dorp, net zoals jullie. Er is echter reeds vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat jouw familie vervolgd wordt (zie supra). Het CGVS merkt voorts op dat je vroeger in Afghanistan nooit problemen gehad hebt omwille van je religie, dat je thuis bad en slechts soms naar de moskee ging en dat je heden in België in het opvangcentrum bidt en niet naar de moskee gaat (NPO, p. 7-8, 13). Dat je bij terugkeer niet meer in de moskee in je dorp zou kunnen bidden kan dan ook niet als vervolging of ernstige schade beschouwd worden.

4. Je haalt aan dat je in België bepaalde dingen kan doen die je in Afghanistan niet kan doen en je legt brieven neer van je leerkracht Frans. Voor een beoordeling van dit element verwijst het CGVS naar verder in deze beslissing.

5. De (overige) documenten die je voorlegt ter staving van jouw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Zoals reeds werd opgemerkt is jouw familieband met S. (...) niet op overtuigende wijze aangetoond, en zelfs indien S. (...) jouw broer is, kan er geen risico op vervolging in jouw hoofd vastgesteld worden omwille van de job van jouw broer (zie supra). Het opleidingscertificaat, de legerbadge, het rijbewijs, de werkdocumenten en de foto's van S. (...) hebben bijgevolg geen bewijswaarde met betrekking tot je terugkeervrees. De foto van een overleden man, volgens je verklaringen je vader, heeft geen bewijswaarde met betrekking tot je terugkeervrees gezien je vader een natuurlijk dood stierf (NPO, p. 9). De envelop toont hoogstens aan dat je post ontvangen hebt. Je verklaart tijdens het onderhoud de getoonde foto's van jezelf in Turkije meteen na het onderhoud te zullen doorsturen naar je voogd, die ze aan het CGVS zou overmaken (NPO, p. 17, 19). Je kreeg een week tijd om de foto's over te maken, maar hoewel deze termijn inmiddels ruim verstreken is heeft het CGVS de foto's nog steeds niet ontvangen.

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele

factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te

keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Er werd reeds vastgesteld dat je er niet in slaagde aannemelijk te maken op elf- of twaalfjarige leeftijd Afghanistan verlaten te hebben (zie supra). Hierdoor bied je het CGVS geen duidelijk zicht op je leeftijd bij vertrek. De foto van kort na je aankomst in Turkije (getoond tijdens het onderhoud, niet overgemaakt aan het CGVS ondanks de vraag hiernaar) doet vermoeden dat je tot je tienerleeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde naar school ging tot de zesde klas, landbouwwerk deed, cricket speelde met dorpsgenoten, soms naar de moskee ging en op bezoek bij verwanten ging (NPO, p. 6-7).

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Taliban aanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over gemaskerde Taliban leden die rondgingen en mensen in je dorp doodden en over het feit dat jij gewapende Taliban leden zag rondgaan (NPO, p. 11). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Het CGVS trekt niet in twijfel dat je in Turkije verbleven hebt. Gezien bovenvermelde opmerkingen over de foto van jezelf in Turkije en het gebrek aan stukken ter staving van je langdurige verblijf in Turkije heb je echter niet aangetoond dat je er vijf jaar verbleven hebt. Bovendien leefde je in Turkije steeds samen met Afghanen en deed je er niets anders dan werken tijdens de week en rusten in het weekend (NPO, p. 16). Daarom kan niet worden

aangenomen dat jij, na een verblijf van onbekende duur in Turkije en een verblijf van nog geen jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, met name je paternale ooms en je moeder, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Je haalt aan dat je in België kan rondgaan met een vriend of vriendin, je haarstijl kan kiezen en naar de bioscoop kan gaan (NPO, p. 12). Je had in België een Turkse vriendin, die in hetzelfde opvangcentrum verbleef, maar jullie gingen uiteen toen ze drie maanden voor jouw onderhoud naar Duitsland ging. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont niet aan dat jouw haarstijl, vrijetijdsbeleving en omgang met personen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Zo praktiseer je nog steeds jouw religie en ga je regelmatig om met andere Afghanen in België (NPO, p. 2-3, 8). Bovenstaande elementen hebben dan ook eerder betrekking op een herintegratie, dan dat ze wijzen op een vorm van vervolging bij terugkeer. Het toont immers niet aan dat je vervreemd zou zijn van de Afghaanse tradities.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

De brieven van je leerkracht Frans tonen hoogstens aan dat je volgens haar je best doet om Frans te leren, dat je een kalme, respectvolle en mature leerling bent en dat je goed opschiet met leerlingen van verschillende origines, wat lovenswaardig is maar niet wijst op een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij gaat daarbij in op het risico van vervolging bij een terugkeer uit Europa en op het risico van vervolging vanwege de gebeurtenissen in Afghanistan.

Daarnaast meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij gaat daarbij uitvoerig in op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan en op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), en c), van de Vreemdelingenwet omwille van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 14 augustus 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 en aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.3. Bij een op 14 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet foto's van zijn verblijf in Turkije (stuk 3), foto's van zijn broer bij het leger (stuk 4) en een verklaring van zijn vriendin (stuk 5).

2.2.4. Bij een op 16 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nog twee verklaringen (stukken 6 en 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Landeninformatie

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op een gebrek aan actuele, transparante en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan (voor onder meer terugkeerders uit het Westen).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel

bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de vorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem wilden meenemen nadat zij waren te weten gekomen dat zijn broer, die om het leven was gekomen bij een gevecht in de provincie Ghazni, bij het leger werkte. Verzoeker zou na zijn vertrek uit Afghanistan nog vijf jaar illegaal in Turkije hebben verbleven en daarna naar België zijn gereisd. Hij stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor problemen met de taliban omdat zijn broer bij het leger werkte en omdat hij sjiïet is.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen op basis waarvan wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij als sjiïet een risico op vervolging loopt omwille van zijn religie volledig ongemoeid laat. Deze motieven, die worden uiteengezet in punt 3 van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder

het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Te dezen acht de commissaris-generaal verzoekers verklaring dat hij zijn *taskara* onderweg naar Turkije verloor en dat hij geen foto van dit document heeft een niet-aannemelijke bewering zonder begin van bewijs. Door in zijn enig middel louter te poneren dat hij altijd eerlijk is geweest over het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten, aangezien hij aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft uitgelegd dat hij zijn *taskara* in Turkije was kwijtgeraakt, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker nog poneert dat zelfs als hij een (kopie van een) *taskara* had kunnen overleggen, deze waarschijnlijk in twijfel getrokken zou zijn in het licht van “het COI Focus-verslag over corruptie in Afghanistan”, beperkt hij zich tot een loutere en puur hypothetische bewering die op geen enkele wijze concreet wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt. Een dergelijke bewering laat niet toe over het voorgaande anders te oordelen.

Daarbij komt dat verzoeker er niet in slaagt op overtuigende wijze aan te tonen dat zijn broer bij het leger werkte. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“• Je legt geen enkel document voor dat jullie familieband aantoont. Je legt enkel een foto voor waarop jij en S. (...) te zien zouden zijn (stuk 6), maar het betreft een foto van kinderen, waardoor de gelijkenis met jou en met S. (...) niet op objectieve wijze vastgesteld kan worden. Je verklaart dat S. (...) 25 jaar oud was bij zijn overlijden en dat jij toen 11 of 12 jaar oud was (verklaring DVZ, punt 18 en fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op basis van de fysieke kenmerken lijkt het leeftijdsverschil van de jongens die jij als jezelf en S. (...) identificeert op de foto echter aanzienlijk minder dan 13 jaar. Je verklaring dat andere foto's van jou samen met S. (...) verloren gingen is vaag en niet overtuigend (NPO, p. 15).

• Op de neergelegde documenten is aangegeven dat S. (...) deel uitmaakte van de commando's (zie vertalingstukken nr. 4). Je legt ook een foto neer van S. (...) in een uniform met het insigne van commando (stuk 5, foto van man in uniform met rozen op achtergrond). Dit stemt niet overeen met je verklaring dat S. (...) zou transfereren naar de commando's, dat hij een opleiding kreeg maar dat hij overleed voor de transfer (NPO, p. 14).”

Verzoeker brengt geen enkel dienstig argument aan ter weerlegging of ontkrachting van deze pertinente overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten overvloede merkt de commissaris-generaal nog het volgende op indien zou worden aangenomen dat verzoekers broer werkzaam was bij het leger:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

• Uit jouw verklaringen blijkt dat S. (...) om het leven kwam tijdens een gevecht bij het uitoefenen van zijn job (NPO, p. 10). Een of twee collega's van hem kwamen toen ook om. Hieruit blijkt dat S. (...) gesneuveld is in combat en dat hij niet het slachtoffer was van persoonsgerichte vervolging.

• Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen geloofwaardige dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van persoonsgerichte vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

• Ook wat betreft jouw eigen problemen of de problemen van jouw familieleden, overtuigen jouw verklaringen niet:

Je verklaart dat de taliban dachten dat jij en je familie voor de overheid werkten omdat je broer voor het leger werkte en jij rondliep met hem toen hij met vakantie kwam (NPO, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat de taliban een jongen van 11 of 12 jaar ervan zouden verdenken voor de overheid te werken louter omdat hij soms rondliep met zijn oudere broer, die voor het leger werkte.

Je verklaart dat de taliban jullie huis wilden binnenkomen toen ze naar jou kwamen vragen kort na de dood van je broer, maar dat ze niet mochten binnenkomen van je moeder (NPO, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat leden van een groepering zoals de taliban zich zouden laten tegenhouden door een vrouw.

Je verklaart dat de taliban aan je moeder vroegen om jou te overhandigen op een goede manier, zo niet zouden ze je de volgende keer onder dwang meenemen (NPO, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de taliban dit op dergelijke wijze zouden aankondigen, zo kondigden ze immers op duidelijke wijze aan dat je in de problemen zat en boden ze je tegelijk een kans om te ontsnappen. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd jouw weinig aannemelijke verklaring niet vergoelijken.

• Je bewering dat je enkele dagen na de begrafenis van je broer Afghanistan verliet en dat je toen 11 of 12 jaar oud was overtuigt niet (NPO, p. 9). Je verklaart dat je op het moment van het onderhoud 17,5 jaar oud bent en volgens toegevoegde vertaling van de door jou neergelegde documenten overleed S. (...) op 8 oktober 2018, waaruit volgt dat je inderdaad 12 jaar zou geweest zijn bij vertrek (NPO, p. 6). Je verklaart dat je na een reis van een week door Iran aankwam in Turkije, bijgevolg zou je 12 jaar geweest zijn bij aankomst in Turkije (verklaring DVZ, punt 34). Op de foto die je neerlegt van jezelf van toen je pas in Turkije aankwam zie je er echter aanzienlijk ouder uit dan een jongen van 12 (NPO, p. 17). Je bewering dat je groot bent en dat je vroeger niet veel afgezien hebt overtuigt niet. Deze foto, samen met het feit dat je geen stukken neerlegt ter staving van je beweerde langdurige verblijf in Turkije, ondermijnt de geloofwaardigheid van je bewering Afghanistan als twaalfjarige verlaten te hebben kort na je broers overlijden in 2018.

• Je haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou en jouw familie in de periode die volgde. Je verklaart dat de taliban de hele familie doden van een persoon die voor de overheid werkte (NPO, p. 14). Desondanks bleven je moeder, broers en zus in je eigen dorp wonen en deden de taliban de eerste maanden na je vertrek niets meer dan bij jou thuis komen navragen naar jou (NPO, p. 12). Daarna verhuisde je familie naar je ooms, maar die wonen in hetzelfde dorp, waaruit volgt dat ze daar makkelijk gevonden zouden kunnen worden. Momenteel komen de taliban niet meer naar jullie huis, maar zouden ze wel rondvragen naar jou (NPO, p. 12). Je geeft aan dat de taliban om het even wat kunnen doen met jouw familie, maar dat ze momenteel niets kunnen doen omdat je familie zich bij jouw maternale ooms verbergt (NPO, p. 14). Uit je verklaringen blijkt echter dat je moeder samen met de buurvrouwen zit en praat, waaruit blijkt dat ze niet ondergedoken leeft (NPO, p. 14). Voorts komen de taliban soms bij het huis van je ooms aankloppen, stellen ze vragen en slaan ze, zo zeg je (NPO, p. 14). Hoe ze erin slagen je familie te slaan terwijl je aangeeft dat je moeder en de vrouw van je oom de deur nooit opendoen als de taliban aankloppen is onduidelijk (NPO, p. 14). In elk geval, als de taliban daadwerkelijk de intentie hebben om de hele familie van een persoon die voor de overheid werkte te doden, is het geenszins aannemelijk dat ze gedurende jaren – S. (...) overleed volgens de voorgelegde documenten in 2018 – niet verder zouden gaan dan navraag doen naar jou, op de deur kloppen en je familie slaan. Je haalt bijgevolg geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je toont niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden."

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat (i) zijn broer niet het slachtoffer was van persoonsgerichte vervolging, dat (ii) het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van persoonsgerichte vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, dat (iii) het weinig aannemelijk is dat de taliban een jongen van 11 of 12 jaar ervan zouden verdenken voor de overheid te werken louter omdat hij soms rondliep met zijn oudere broer, die voor het leger werkte, dat (iv) het weinig aannemelijk is dat de taliban zich zouden laten tegenhouden door een vrouw, dat (v) het weinig aannemelijk is dat de taliban aan zijn moeder vroegen om hem op een goede manier te overhandigen en dat ze hem zo niet de volgende keer onder dwang zouden meenemen en zo op duidelijke wijze aankondigden dat hij in de problemen zat en hem een kans boden om te ontsnappen en dat (vi) hij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van hem en zijn familie in de periode die volgde na zijn vertrek. Deze overwegingen, samen met het motief dat hij er niet in slaagt op overtuigende wijze aan te tonen dat zijn broer bij het leger werkte, volstaan reeds om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees heeft om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden vervolgd omwille van het profiel van zijn broer die bij het leger werkte.

Verzoeker uit in zijn verzoekschrift enkel kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat zijn bewering dat hij enkele dagen na de begrafenis van zijn broer Afghanistan verliet en dat hij toen 11 of 12 jaar oud was niet overtuigt. Hij hekelt dat zijn verblijf in Turkije op basis van een enkele foto betwist wordt en stelt enerzijds dat deze foto niet kan worden gecontroleerd aangezien deze zich niet in het administratief dossier bevindt en anderzijds dat de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Turkije moet worden beoordeeld op basis van zijn verklaringen, doch dat deze niet werden geanalyseerd. De Raad stelt met verzoeker vast dat de foto waarvan sprake zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoeker toonde deze foto's op zijn gsm aan de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud, maar ondanks de vraag om deze door te sturen naar zijn voogd opdat deze ze aan het CGVS zou kunnen doorsturen blijken deze niet te zijn overgemaakt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie, notities

van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Aldus heeft verzoeker, die ook al geen enkel begin van bewijs neerlegde ter staving van zijn identiteit, niet voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht, wat een negatieve indicatie inhoudt voor de door hem afgelegde verklaringen. Bij zijn op 14 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker alsnog foto's van zijn verblijf in Turkije (aanvullende nota verzoeker van 14 augustus 2024, stuk 3). Ter terechtzitting gevraagd naar de foto's die hij op het CGVS had neergelegd, duidt verzoeker een foto aan waarop hij te zien is met een zonnebril en in de achtergrond een water en twee boten. Hij verklaart hierover dat hij toen al lange tijd in Turkije was. Daarnaast duidt verzoeker nog enkele foto's aan waarop hij te zien zou zijn toen hij nog niet zo lang in Turkije was toegekomen. Ook op deze foto's lijkt verzoeker evenwel ouder dan een 12-jarige jongen te zijn. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Het is niet op basis van een enkele foto dat verzoekers verblijf in Turkije betwist wordt, doch ook op basis van het gegeven dat hij geen stukken neerlegt ter staving van zijn beweerde langdurige verblijf in Turkije en de niet betwiste overweging dat het weinig aannemelijk is dat de taliban een jongen van 11 of 12 jaar ervan zouden verdenken voor de overheid te werken louter omdat hij soms rondliep met zijn oudere broer, die voor het leger werkte. Voor het overige wijst de Raad er nog op dat verzoekers verklaringen over zijn zogenaamde verblijf van vijf jaar in Turkije eerder oppervlakkig en weinig doorleefd overkomen. Verzoeker vertelt voornamelijk (beknopt) over wat hij gedaan heeft van werk, hoe hij er werk vond en bij wie hij er woonde (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). In het weekend op zaterdag en zondag zou hij er gerust hebben en "niets speciaals" gedaan hebben (*ibid.*, p. 16). Gevraagd of er verder nog dingen zijn die hij wilde vertellen over zijn verblijf in Turkije, antwoordde verzoeker dat hij "niets specifiek te zeggen" had (*ibid.*, p. 17). Ook op basis van zijn verklaringen kan zijn langdurig verblijf in Turkije dus niet blijken.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uit informatie blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Zoals reeds werd opgemerkt is jouw familieband met S. (...) niet op overtuigende wijze aangetoond, en zelfs indien S. (...) jouw broer is, kan er geen risico op vervolging in jouw hoofd vastgesteld worden omwille van de job van jouw broer (zie supra). Het opleidingscertificaat, de legerbadge, het rijbewijs, de werkdocumenten en de foto's van S. (...) hebben bijgevolg geen bewijswaarde met betrekking tot je terugkeervrees. De foto van een overleden man, volgens je verklaringen je vader, heeft geen bewijswaarde met betrekking tot je terugkeervrees gezien je vader een natuurlijk dood stierf (NPO, p. 9). De envelop toont hoogstens aan dat je post ontvangen hebt. Je verklaart tijdens het onderhoud de getoonde foto's van jezelf in Turkije meteen na het onderhoud te zullen doorsturen naar je voogd, die ze aan het CGVS zou overmaken (NPO, p. 17, 19). Je kreeg een week tijd om de foto's over te maken, maar hoewel deze termijn inmiddels ruim verstreken is heeft het CGVS de foto's nog steeds niet ontvangen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De foto's van zijn broer bij het leger die verzoeker bij zijn op 14 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 14 augustus 2024, stuk 4), doen aan het voorgaande geen afbreuk nu ook hieruit de familieband tussen verzoeker en de persoon die wordt afgebeeld niet kan worden afgeleid en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker een risico loopt op vervolging door de taliban omwille van het werk van zijn zogenaamde broer. De verklaringen van zijn vriendin (aanvullende nota verzoeker van 14 augustus 2024, stuk 5) en de verklaringen van zijn leerkracht en een andere vriendin (aanvullende nota verzoeker van 16 augustus 2024, stukken 6 en 7) hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin. Verzoeker verschaft bij deze stukken in zijn aanvullende nota's overigens niet de minste toelichting.

Het voorgaande volstaat om te kunnen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van het werk van zijn broer bij het leger en omwille van zijn religie als sjiïet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het risico van vervolging bij terugkeer uit Europa, deels wegens de gewoonten die hij in België heeft aangenomen en deels wegens zijn verblijf in Europa, en laat gelden dat hij Afghanistan heel lang geleden heeft verlaten, dat hij een vriendin had in België en dat hij uit het district Kot in de provincie Nangarhar afkomstig is, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet

blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de *“Country Guidance”* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Er werd reeds vastgesteld dat je er niet in slaagde aannemelijk te maken op elf- of twaalfjarige leeftijd Afghanistan verlaten te hebben (zie supra). Hierdoor bied je het CGVS geen duidelijk zicht op je leeftijd bij vertrek. De foto van kort na je aankomst in Turkije (getoond tijdens het onderhoud, niet overgemaakt aan het CGVS ondanks de vraag hiernaar) doet vermoeden dat je tot je tienerleeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde naar school ging tot de zesde klas, landbouwwerk deed, cricket speelde met dorpsgenoten, soms naar de moskee ging en op bezoek bij verwanten ging (NPO, p. 6-7).

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Taliban aanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over gemaskerde talibanleden die rondgingen en mensen in je dorp doodden en over het feit dat jij gewapende talibanleden zag rondgaan (NPO, p. 11). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Het CGVS trekt niet in twijfel dat je in Turkije verbleven hebt. Gezien bovenvermelde opmerkingen over de foto van jezelf in Turkije en het gebrek aan stukken ter staving van je langdurige verblijf in Turkije heb je echter niet aangetoond dat je er vijf jaar verbleven hebt. Bovendien leefde je in Turkije steeds samen met Afghanen en deed je er niets anders dan werken tijdens de week en rusten in het weekend (NPO, p. 16). Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van onbekende duur in Turkije en een verblijf van nog geen jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, met name je paternale ooms en je moeder, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Je haalt aan dat je in België kan rondgaan met een vriend of vriendin, je haarstijl kan kiezen en naar de bioscoop kan gaan (NPO, p. 12). Je had in België een Turkse vriendin, die in hetzelfde opvangcentrum verbleef, maar jullie gingen uiteen toen ze drie maanden voor jouw onderhoud naar Duitsland ging. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij

en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont niet aan dat jouw haarstijl, vrijetijdsbeleving en omgang met personen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Zo praktiseer je nog steeds jouw religie en ga je regelmatig om met andere Afghanen in België (NPO, p. 2-3, 8). Bovenstaande elementen hebben dan ook eerder betrekking op een herintegratie, dan dat ze wijzen op een vorm van vervolging bij terugkeer. Het toont immers niet aan dat je vervreemd zou zijn van de Afghaanse tradities.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

De brieven van je leerkracht Frans tonen hoogstens aan dat je volgens haar je best doet om Frans te leren, dat je een kalme, respectvolle en mature leerling bent en dat je goed opschiet met leerlingen van verschillende origines, wat lovenswaardig is maar niet wijst op een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst."

Verzoeker werpt hiertegen op dat zijn verblijf in Turkije op basis van een enkele foto betwist wordt en stelt enerzijds dat deze foto niet kan worden gecontroleerd aangezien deze zich niet in het administratief dossier bevindt en anderzijds dat de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Turkije moet worden beoordeeld op basis van zijn verklaringen, doch dat deze niet werden geanalyseerd. Wat dit betreft, kan worden verwezen naar wat hoger reeds werd gesteld over dit betoog. Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing tevens op dat verzoeker volgens zijn verklaringen in Turkije steeds samenleefde met Afghanen en er niets anders deed dan werken tijdens de week en rusten in het weekend en dat daarom niet kan worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van onbekende duur in Turkije, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Door nog op te merken dat het niet genoeg is om een praktiserend moslim te zijn om je opnieuw aan te passen bij een terugkeer naar Afghanistan, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij vervreemd zou zijn van de Afghaanse tradities.

Ondanks het feit dat verzoeker reeds op jonge leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in Turkije, België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan tot de zesde klas naar school, deed er landbouwwerk, speelde er cricket met dorpsgenoten en ging er soms naar de moskee en op bezoek bij verwanten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Hij verklaarde verder nog geregeld contact te hebben met zijn paternale oom en moeder in Afghanistan (*ibid.*, p. 5-6), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (16 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 17 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Turkije en Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker intussen enige tijd geleden op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en al een jaar in België verblijft (sinds zijn 16 jaar), kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker voert aan dat

hij hier een vriendin had en dat het voor hem bijzonder ingewikkeld zou zijn om te worden gedwongen om met een vrouw te trouwen die hij niet zelf gekozen heeft. Het loutere feit hier een (Turkse) vriendin te hebben gehad, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoeker op geen enkel moment in de loop van de procedure gewag heeft gemaakt van een vrees voor een gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Afghanistan en dat er ook geen concrete elementen voorliggen dat dit bij terugkeer zou gebeuren. Voorts kan uit de verklaringen van zijn vriendin (aanvullende nota verzoeker van 14 augustus 2024, stuk 5) en de verklaringen van zijn leerkracht en een andere vriendin (aanvullende nota verzoeker van 16 augustus 2024, stukken 6 en 7) louter blijken dat verzoeker een vriendelijke, rustige, dappere, respectvolle en mature jongeman is, die zijn best doet op school, Frans leert, goed omgaat met andere jongeren van gemengde origine en van België houdt. Dit toont hoogstens aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Ook uit verzoekers verblijf in Turkije kan niet worden afgeleid dat hij daardoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, leefde verzoeker volgens zijn verklaringen in Turkije steeds samen met Afghanen en deed hij er niets anders dan werken tijdens de week en rusten in het weekend. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn verblijf in Turkije verwesterd is of in Afghanistan als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering of afwijzing, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken, wijst de Raad erop dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar er verder in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022, waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, wordt gesteld dat de taliban duidelijke uitspraken hebben gedaan over de vereiste naleving van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Verzoekers betoog dat niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit het district Kot, gelegen in de provincie Nangarhar, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit een dorp in de provincie Nangarhar, een provincie waar *Islamic*

State Khorasan Province (ISKP) en ook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanwezig zijn, is bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 299 500 van 5 januari 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die slechts een jaar in België is, in Afghanistan het grootste deel van zijn vormende jaren heeft gehad, er zes jaar naar school is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van het werk van zijn broer bij het leger en omwille van zijn religie als sjiïet en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan *in casu* gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS

28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, ligt in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar enkele arresten van de Raad en naar het arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* met nr. 22023959 van 14 februari 2023, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen

vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN